06/03/2020

“Έξω από την Εκκλησία δεν υπάρχει σωτηρία”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς

Ποιμαντορική Εγκύκλιο για την Κυριακή της Ορθοδοξίας εξέδωσε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ. “Οι αιρετικοί δεν είναι εχθροί μας, αλλά πλανεμένοι αδελφοί μας. Έτσι δεν πρέπει να τους μισούμε, αλλά να τους αγαπάμε, να τους συμπονούμε, να προσευχόμαστε για την επιστροφή τους στην Εκκλησία μας και, εφόσον μπορούμε, να τους νουθετούμε με πνεύμα αγάπης. Οι άγιοι Πατέρες είχαν ως αρχή τους: αγάπη προς τον αιρετικό, αποστροφή προς την αίρεση. Η αγάπη μας προς τους αιρετικούς, και η όποια κατανόηση προς αυτούς, δε θα πρέπει να συνοδεύεται από την παραμικρή έκπτωση από την Ορθοδοξία μας” αναφέρει μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος.

Διαβάστε αναλυτικά:

Σήμερα Α΄ Κυριακή τῶν Νηστειῶν ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία ἑορτάζει μέ κάθε λαμπρότητα τό μεγάλο ἐκκλησιαστικό γεγονός τῆς ἀναστηλώσεως τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων, τό ὁποῖο ἐπισυνέβη τό 843, ἀπό τήν εὐσεβῆ βυζαντινή αὐτοκράτειρα καί

ἁγία της Ἐκκλησίας μας, Θεοδώρα τήν Αὐγούστα καί σήμανε τό πέρας τῆς φοβερῆς εἰκονομαχίας, ἡ ὁποία συντάραξε τήν Ἐκκλησία γιά ἕναν καί πλέον αἰῶνα.

Κοσμικοί ἄρχοντες, διακατεχόμενοι ἀπό κοσμικό φρόνημα καί ἐπηρεασμένοι ἀπό τόν Ἰουδαϊσμό καί τό Ἰσλάμ, θέλησαν νά ἐπιβάλλουν τήν κατάργηση τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων ἀπό τή θεία λατρεία, ὡς δῆθεν ἀντιχριστιανική καί δεισιδαίμονα πρακτική. Ἀλλά ἡ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἐκκλησιαστική αὐτοσυνειδησία ἀντιστάθηκε μέ σθένος καί σέ αὐτή τήν δοκιμασία, ἀναδεικνύοντας πλῆθος ὁμολογητῶν τῆς Ὀρθοδοξίας καί ἀποφάνθηκε, διά τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (787), πώς ὁ εἰκονισμός δέν εἶναι εἰδωλολατρία, ὅπως ἰσχυρίζονταν οἱ εἰκονομάχοι, ἀλλά ἡ τιμή πρός τίς Ἱερές Εἰκόνες, ὑπερβαίνει τήν ὕλη καί διαβαίνει στό τιμώμενο πρόσωπο. Αὐτό προσκυνεῖται καί τιμᾶται καί ὄχι τό ὑλικό στοιχεῖο, τό ὁποῖο ὅμως, χάρις στό εἰκονιζόμενο πρόσωπο, ἁγιάζεται καί συχνά θαυματουργεῖ.

Ἡ συνοδική καταδίκη της αἱρέσεως τῆς εἰκονομαχίας ἀπό τή χορεία τῶν ἁγίων καί θεοφόρων Πατέρων τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, σήμανε τήν ὁλοκλήρωση τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας καί κατά συνέπεια τόν θρίαμβό της, τό θρίαμβο τῆς μόνης σῴζουσας ὀρθοδόξου πίστεως. Δέν βεβαίως τυχαῖο ὅτι οἱ ἅγιοι Πατέρες ὅρισαν νά τιμᾶται τήν Α΄ Κυριακή τῶν Νηστειῶν αὐτός ὁ θρίαμβος, διότι ὁ πνευματικός ἀγῶνας μας δέ μπορεῖ νά εἶναι ξεκομμένος ἀπό τήν ὀρθή πίστη. Ἄλλωστε ἄσκηση καί «πνευματικό ἀγῶνα» ἔχουν καί ἄλλες θρησκευτικές πίστεις, οἱ ὁποῖες ὅμως στεροῦνται τή δυνατότητα τῆς σωτηρίας, διότι τούς λείπει ἡ ἀλήθεια.

Τήν ἁγία αὐτή ἡμέρα ὀφείλουμε νά στοχαστοῦμε καί νά κατανοήσουμε, ὡς συνειδητοί ὀρθόδοξοι χριστιανοί, τή μεγάλη ἀλήθεια, ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία μας εἶναι ἡ μόνη ἀληθινή καί σώζουσα πίστη. Ἡ Ὀρθόδοξη Καθολική Ἐκκλησία μας εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Κι ἀκόμα: ὅτι ἀποκαλεῖται ὡς «ἐκκλησία», ἐκτός της Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας μας, εἶναι σχίσμα καί αἵρεση. Δέν ὑπάρχουν πολλές «ἐκκλησίες», παρά μία, ἡ Ὀρθοδοξία. Ἡ Ἐκκλησία δέν διαιρεῖται, ἀλλά παραμένει ἐσαεί ἀδιαίρετη. Ὅπως ὁ Χριστός εἶναι ἕνας καί ἀδιαίρετος, κατά τή διαβεβαίωση τοῦ ἀποστόλου Παύλου (Α΄ Κορ.1,10), ἔτσι καί τό σῶμα Του (Κολ.1,7.Ἐφ.5,23), ἡ Ἐκκλησία Του, εἶναι μία καί ἀδιαίρετη. Κατά συνέπεια, ὁ σύγχρονος ὅρος «ἕνωση τῶν Ἐκκλησιῶν» δέν εἶναι ἁπλά ἀδόκιμος, ἀλλά ἀγγίζει τά ὅρια τῆς κακοδοξίας καί τῆς ὕβρεως, διότι ὑποδηλώνει τήν διάσπαση τοῦ κυριακοῦ σώματος, τήν ὕπαρξη πολλῶν «Ἐκκλησιῶν» καί τή ἀνάγκη «συγκολλήσεώς» τους. Ἡ Ὀρθοδοξία μας δέν ἀναγνωρίζει πολλές Ἐκκλησίες», ἀλλά χριστεπώνυμα μέλη, ὁμάδες καί κοινότητες, οἱ ὁποῖες ἀποκόπηκαν ἀπό τήν μία Ἐκκλησία καί ἀπό τίς ὁποῖες ζητᾶ καί ἀναμένει τήν ἐπιστροφή τους.

Ζοῦμε σέ χρόνους χαλεπούς, σέ καιρούς ἐσχατολογικούς καί ἀποκαλυπτικούς, ὅπου

ἡ πνευματική καί ἠθική ἀποστασία ἔχει φτάσει στά ἔσχατα ὅριά της. Κύρια ἔκφανση τῆς ἀποστασίας εἶναι ἡ πνευματική σύγχυση καί ὁ θρησκευτικός συγκρητισμός, τόν ὁποῖο ἐφεῦρε καί ἐπέβαλε ἡ σύγχρονη πνευματική πανώλη, ἡ παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Κύριο καί ὀλέθριο δόγμα του καί ἐπιδίωξή του εἶναι ἡ σχετικοποίηση τῆς σώζουσας χριστιανικῆς ἀλήθειας καί ὁ ὑποβιβασμός τῆς Ἐκκλησίας σέ κοσμικό θρησκευτικό μέγεθος, σέ ἕνα ἀπό τά πολλά θρησκεύματα τοῦ κόσμου. Κύρια ἐπιδίωξή του ἡ συνένωσή της μέ τίς αἱρετικές ψευδοεκκλησίες καί στή συνέχεια μέ τίς θρησκεῖες τοῦ κόσμου, γιά τή δημιουργία τῆς ἐφιαλτικῆς πανθρησκείας, τήν θρυλούμενη θρησκεία τοῦ μιαροῦ Ἀντιχρίστου. Αὐτή εἶναι ἡ μεγάλη, ἴσως ἡ χειρότερη καί πλέον ἐπικίνδυνη πρόκληση τῆς Ἐκκλησίας μας στό δισχιλιόχρονο διάβα τῆς ἱστορίας της. Μία πρόκληση τήν ὁποία ὀφείλουμε ὡς συνειδητοί πιστοί νά τήν ἀντιμετωπίσουμε μέ τήν δέουσα ἀντίσταση καί τόν ὁμολογητικό ἡρωισμό.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ σαρκωμένος Θεός μας, ἦρθε στόν κόσμο νά σώσει τό ἀνθρώπινο γένος ἀπό τήν αἰχμαλωσία τοῦ διαβόλου, τό ζυγό τῆς ἁμαρτίας, τή φθορά καί τόν θάνατο καί νά ἀνασυνδέσει τόν ἄνθρωπο μέ τό Θεό. Νά τοῦ ξαναδώσει τήν υἱοθεσία, κατά τόν ἀπόστολο Παῦλο (Γαλ.4,4), τήν ὁποία εἶχε ἀπολέσει μέ τήν πτώση του. Τό ἐπί γῆς ἀπολυτρωτικό Του ἔργο συνεχίζεται στούς αἰῶνες μέσῳ τῆς ἁγίας Του Ἐκκλησίας. Μέσα σέ αὐτή, διά τῆς ὀρθῆς πίστεως, τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων καί τῶν ἄλλων ἁγιαστικῶν πράξεων, οἱ πιστοί ἑνωμένοι σέ ἕνα σῶμα, τό μυστικό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἁγιαζόμαστε καί σωζόμαστε. Δέν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος σωτηρίας, παρά ὁ δρόμος τῆς Ἐκκλησίας. Ἕνας μεγάλος Πατέρας τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας μας, ὁ ἅγιος Κυπριανός τόνισε πώς «ἐκτός της Ἐκκλησίας δέν ὑπάρχει σωτηρία», ἐκφράζοντας τήν κορυφαία πίστη Τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅτι μόνο μέσα σέ Αὐτή ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά σωθεῖ. Εἶναι σοβαρό λάθος νά πιστεύει κάποιος πώς καί ἐκτός της Ἐκκλησίας, ἔστω ὡς καλός ἄνθρωπος, μπορεῖ νά σωθεῖ. Ἡ σωτηρία μας ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικά ἀπό τήν πραγματική συσσωμάτωση στό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ μας, σῳζόμαστε ὡς ὀργανικά κύτταρα τοῦ Σώματος τοῦ Λυτρωτή μας, πού εἶναι ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία.

Ὅμως ὁ διάβολος, ὁ ὁποῖος μισεῖ θανάσιμα τόν ἄνθρωπο, τό κορυφαῖο δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, δέ θέλει τή σωτηρία του. Ἐπειδή ἀκριβῶς γνωρίζει ὅτι ὁ ἄνθρωπος σώζεται διά τῆς Ἐκκλησίας, θέλει νά τήν καταργήσει καί ἐπειδή δέ μπορεῖ νά Τήν καταργήσει, ἀποσπᾶ τά ἀνθρώπινα πρόσωπα ἀπό αὐτή. Ὁ τρόπος ἀπόσπασης εἶναι ἡ ἑτεροδιδασκαλία, δηλαδή ἡ αἵρεση, ἡ πίστη σέ ψεύτικες διδασκαλίες, οἱ ὁποῖες εἶναι ἀντίθετες μέ τήν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἄλλος τρόπος ἀπόσπασης εἶναι τό σχίσμα, δηλαδή ἡ ἀποκοπή ἀπό τήν Ἐκκλησία γιά ἄλλους λόγους, μή δογματικούς.

Ἀπό τόν 1ο μ.Χ. ἔχουμε τήν ἐμφάνιση τῶν πρώτων αἱρέσεων, ὅπως τῶν Δοκητῶν, τῶν Νικολαϊτῶν, τῶν Γνωστικῶν, τῶν Μαρκιωνιτῶν, τῶν Μοναρχιανῶν, τῶν Μοντανιστῶν, τῶν Μανιχαίων, κ.ἄ. Τόν 4ο μ.Χ. αἰῶνα ἐμφανίστηκε ἡ φοβερή αἵρεση τοῦ Ἀρειανισμοῦ, ἡ ὁποία συντάραξε τήν Ἐκκλησία. Ἀκολούθησαν οἱ αἱρέσεις τῶν πνευματομάχων, τῶν νεστοριανῶν, τῶν μονοφυσιτῶν, τῶν μονοθελητῶν, τῶν εἰκονομάχων, κλπ.

Ἐξαιτίας τῶν αἱρέσεων, ἡ Ἐκκλησία μας συγκάλεσε τίς ἅγιες Συνόδους (Τοπικές, Οἰκουμενικές), νά ἀποφανθεῖ τό ἐκκλησιαστικό σῶμα, μέ ἀπόλυτα δημοκρατικές διαδικασίες, γιά τή διατύπωση τῶν δογμάτων Της, ἐπικαλούμενη τό φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Η Α΄ καί ἡ Β΄ Οἰκουμενικές Σύνοδοι συνέταξαν τό Ἱερό Σύμβολο τῆς Πίστεως, τό γνωστό μας «Πιστεύω», ὡς σύνοψη τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας μας. Γιά νά εἶναι κανείς χριστιανός εἶναι ὑποχρεωμένος νά ὁμολογεῖ καί νά ἀπαγγέλλει συχνά τό Σύμβολο τῆς Πίστεως. Τό ἀπαγγέλλουμε ὅλοι οἱ πιστοί σέ κάθε Θεία Λειτουργία, ὡς ὁμολογία ὀρθῆς πίστεως, προκειμένου νά μεταλάβουμε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Ὅποια πρόσωπα ἤ ὁμάδες δέν ὁμολογοῦν τό Σύμβολο τῆς Πίστεως, ἤ τό παραχαράσσουν, δέ λογίζονται μέλη τῆς Ἐκκλησίας καί ἀποκόπτονται αὐτοδίκαια ἀπό Αὐτή, ἀφορίζονται, ἀπομακρύνονται ὡς «σάπια μέλη», προκειμένου νά μήν μολύνουν καί τά ὑγιῆ μέλη. Αὐτό σημαίνει πώς ἡ ἀλήθεια καί ἡ αὐθεντικότητα τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ἀπόλυτα φιλτραρισμένες μέσα στή δισχιλιόχρονη πορεία Της. Τά πρόσωπα μποροῦν νά σφάλουν, ὄχι ὅμως ἡ Ἐκκλησία!

Ἡ μεγάλη ἀποτείχιση (ἀποκοπή) ἀπό τήν Ἐκκλησία ἔγινε τό 1054, ὅταν ὁ Πάπας τῆς Ρώμης, δηλαδή ὁ πατριάρχης τῆς Δύσεως, ἀπέκοψε τή δυτική Ἐκκλησία ἀπό τόν ἑνιαῖο καί ἀδιαίρετο κορμό τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας καί ἀποτέλεσε, ὡς τά σήμερα, τήν αἱρετική καί σχισματική παπική «ἐκκλησία», ἀκολουθώντας πάμπολλες κακοδοξίες (Φιλιόκβε, κτιστή χάρις, καθαρτήριο, ἀλάθητο καί πρωτεῖο τοῦ Πάπα, κλπ) καί ἀντορθόδοξες πρακτικές (Ἱερά Ἐξέταση, θρησκευτικοί πόλεμοι, συγχωροχάρτια, κρατική ὀντότητα, κλπ). Στή συνέχεια, τόν 16ο αἰῶνα ἡ αἱρετική καί σχισματική παπική «ἐκκλησία» διασπάστηκε καί ἀπό τή διάσπαση αὐτή προῆλθε ὁ Προτεσταντισμός, ὁ ὁποῖος προχώρησε σέ ἀκόμη μεγαλύτερες κακοδοξίες. Σέ ἐλάχιστο χρόνο ἄρχισε νά διασπᾶται καί ὁ Προτεσταντισμός σέ ἄλλες ὁμάδες, τίς ὁποῖες οἱ ἴδιοι ἀποκαλοῦν «ἐκκλησίες». Ὁ κατακερματισμός τοῦ Προτεσταντισμοῦ συνεχίζεται ὡς τίς μέρες μας, ὥστε σήμερα νά ἀριθμοῦνται περισσότερες ἀπό 3000 προτεσταντικές ὁμάδες- ὁμολογίες – «ἐκκλησίες», σφόδρα ἀντιτιθέμενες μεταξύ τους!

Ἡ ἀληθινή Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, προκειμένου νά διαφυλάξει τούς πιστούς Της ἀπό τίς μυριάδες αἱρέσεις, οἱ ὁποῖες αὐτοαποκαλοῦνται «Ἐκκλησίες», ὅρισε νά

ὀνομάζεται Ὀρθόδοξη, πού σημαίνει τήν ὀρθῶς φρονοῦσα καί διδάσκουσα τίς σωτήριες διδασκαλίες τῆς ἁγίας Γραφῆς, ὅπως τίς ὅρισε ἡ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἐκκλησιαστική αὐτοσυνειδησία, ὅπως τίς κατανόησαν οἱ ἅγιοι καί θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι μέ συλλογικές, δηλαδή συνοδικές ἀποφάσεις, διατύπωσαν τό δόγμα. Μετά τή μεγάλη ἀποτείχιση τοῦ Παπισμοῦ ἡ Ἐκκλησία μᾶς ὀνομάζεται Ὀρθόδοξος Καθολική Ἐκκλησία, προκειμένου νά μήν ὑπάρχει σύγχυση μέ τήν παπική «ἐκκλησία», ἡ ὁποία σφετερίζεται τήν ἀρχαία ὀνομασία τῆς Ἐκκλησίας «Καθολική».

Ἐμεῖς οἱ πιστοί της Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας πιστεύουμε καί ὁμολογοῦμε (πρέπει νά πιστεύουμε καί νά ὁμολογοῦμε) ὅτι ἀνήκουμε στήν ἀληθινή Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὄχι αὐθαίρετα, ἀλλά βάσει στοιχείων, ἤτοι:

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός δέν ἵδρυσε πολλές Ἐκκλησίες, ἀλλά μία, ὅπως ἕνα εἶναι καί τό θεανδρικό Τοῦ Πρόσωπο, ἕνα καί τό τίμιο Σῶμα Του, τό ὁποῖο ἀποτελεῖ τήν Ἐκκλησία Του, τῆς ὁποίας Αὐτός εἶναι ἡ κεφαλή καί μέλη Της οἱ πιστοί ὅλων τῶν ἐποχῶν. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἔγραψε στούς Κορινθίους πώς ὁ Χριστός δέν διαμοιράζεται (Α΄Κορ.1,13) καί ἄρα δέν διασπᾶται τό Σῶμα Του, δηλαδή ἡ Ἐκκλησία καί στούς Ἐφεσίους πώς καμιά κηλῖδα δέ μπορεῖ νά τήν σπιλώσει (Ἔφ.5,27). Ἡ Ἐκκλησία δέν σφάλει, διότι τά ἐνοικοῦν σέ Αὐτή Ἅγιο Πνεῦμα Τήν ὁδηγεῖ «εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν» (Ἰωάν.16,13). Ἐφ’ ὅσον λοιπόν ἡ Ἐκκλησία εἶναι Μία, πιστεύουμε καί ὁμολογοῦμε ὅτι αὐτή εἶναι ἡ Ὀρθόδοξος Καθολική Ἐκκλησία μας, διότι μόνον αὐτή παραμένει πιστή καί χωρίς τήν παραμικρή ἀλλοίωση, παραχάραξη ἤ προσθαφαίρεση, στήν ἀρχέγονη ἀποστολική πίστη.

Ἡ Ὀρθόδοξος Καθολική Ἐκκλησία μας δέν προῆλθε ἀπό καμία διάσπαση ὡς τά σήμερα, ἀλλά εἶναι ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία πού ἵδρυσε ὁ Χριστός, πού θεμελίωσε τό Ἅγιο Πνεῦμα, πού διέδωσαν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι καί διατήρησαν οἱ ἅγιοι καί θεοφόροι Πατέρες ἀλώβητη καί ἀπαραχάρακτη τή διδασκαλία Της στό διάβα τῶν αἰώνων, χωρίς τήν παραμικρή προσθαφαίρεση. Ἡ ὀρθόδοξη πίστη μας εἶναι ἡ πίστη τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν Πατέρων.

Μόνη Αὐτή ὁμολογεῖ τό Ἱερό Σύμβολο τῆς Πίστεως ἀπαρέγκλιτα, χωρίς καμιά προσθαφαίρεση, ἤ παραποίηση, ὅπως τό διατύπωσαν οἱ δύο πρῶτες Οἰκουμενικές Σύνοδοι καί τό κατανόησαν οἱ θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Τόσο ὁ Παπισμός, ὅσο καί ὁ Προτεσταντισμός «ὁμολογοῦν» παραποιημένο τό Σύμβολο τῆς Πίστεως, μέ τήν προσθήκη τῆς αἱρέσεως τοῦ Φιλιόκβε.

Ἡ Ὀρθοδοξία μας εἶναι ἡ ἀληθινή Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, διότι οἱ Ἐπίσκοποί Της ἔλκουν ἀποδεδειγμένα τή διαδοχή ἀπό τούς ἁγίους Ἀποστόλους, μέ πραγματικούς καταλόγους, πού ἀνάγονται ἀδιάκοπα σ’ αὐτούς. Εἶναι γνωστό πώς οἱ ἐπίσκοποι

ὑπόσχονται κατά τή χειροτονία τους νά εἶναι θεματοφύλακες τῆς γνήσιας διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῷ σέ περίπτωση παρέκκλισης ἀπό αὐτή καθίστανται ἔκπτωτοι. Ἔτσι ἡ ἱεροσύνη στήν Ἐκκλησία μας δέν εἶναι μόνον διαδοχή τῆς ἱερατικῆς χάριτος, ἀλλά καί διαδοχή γνησιότητας τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀλήθειας.

Κατόπιν αὐτοῦ ἐμεῖς οἱ πιστοί, τά συνειδητά μέλη τῆς ἀληθινῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, θά πρέπει νά ἔχουμε ὑπόψη μᾶς τά ἑξῆς σημαντικά:

Ἡ ἀληθινή Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ Ὀρθόδοξος Καθολική Ἐκκλησία μας, ἐνῷ ὅ,τι ὀνομάζεται «Ἐκκλησία» ἐκτός της Ὀρθοδοξίας μας εἶναι αἵρεση.

Ἡ σωτηρία μας ἐξαρτᾶται ἀπόλυτα ἀπό τή συνειδητή μας θέση στήν Ὀρθόδοξη Καθολική Ἐκκλησία καί τήν ἀποδοχή τῶν σωτήριων ἀληθειῶν Της. Ἔξω ἀπό τήν Ἐκκλησία δέν ὑπάρχει σωτηρία.

Οἱ αἱρετικοί δέν εἶναι ἐχθροί μας, ἀλλά πλανεμένοι ἀδελφοί μας. Ἔτσι δέν πρέπει νά τούς μισοῦμε, ἀλλά νά τούς ἀγαπᾶμε, νά τούς συμπονοῦμε, νά προσευχόμαστε γιά τήν ἐπιστροφή τους στήν Ἐκκλησία μας καί, ἐφόσον μποροῦμε, νά τούς νουθετοῦμε μέ πνεῦμα ἀγάπης. Οἱ ἅγιοι Πατέρες εἶχαν ὡς ἀρχή τους: ἀγάπη πρός τόν αἱρετικό, ἀποστροφή πρός τήν αἵρεση. Ἡ ἀγάπη μας πρός τούς αἱρετικούς, καί ἡ ὅποια κατανόηση πρός αὐτούς, δέ θά πρέπει νά συνοδεύεται ἀπό τήν παραμικρή ἔκπτωση ἀπό τήν Ὀρθοδοξία μας.

Ἄν θέλουμε, λοιπόν, νά εἴμαστε συνειδητοί καί συνεπεῖς ὀρθόδοξοι χριστιανοί, πρέπει νά κλείσουμε ἑρμητικά τά αὐτιά μας στήν πλημμυρίδα τῶν σύγχρονων κακοδοξιῶν. Νά μήν πιστέψουμε στήν φοβερή δαιμονική πλάνη, ὅτι δῆθεν ὑπάρχει σωτηρία καί στίς αἱρέσεις, τίς ὁποῖες δέν ἀποκαλοῦν πιά, οἱ θιασῶτες τῆς λεγομένης Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, ὡς ὄφειλαν, «αἱρετικές κοινότητες», ἀλλά «ἑτερόδοξες Ἐκκλησίες», πού σημαίνει (κατ’ αὐτούς) ὅτι αὐτές εἶναι «ἐκκλησίες», ὅπως ἡ Ὀρθοδοξία μας, μέ ἑτέρα (διαφορετική) δόξα (διδασκαλία), ὄχι ὑποχρεωτικά κακόδοξη. Τίς πλάνες τῶν αἱρετικῶν δέν τίς ἀποκαλοῦν πιά αἱρέσεις (ἡ λέξη αὐτή ἔχει ἀπαλειφτεῖ ἀπό τό λεξιλόγιό τους), ἀλλά «διαφορετική παράδοση»! Δυστυχῶς αὐτή ἡ λέξη καί ἔννοια ἀπαλείφτηκε καί ἀπό τήν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης τοῦ 2016, ἡ ὁποία ὄφειλε νά καταγνώσει καί νά καταδικάσει τήν πλειάδα τῶν συγχρόνων αἱρέσεων καί κακοδοξιῶν.

Αὐτή εἶναι ἡ πεμπτουσία τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τῆς χείριστης αἵρεσης ὅλων τῶν ἐποχῶν, τῆς παναιρέσεως, κατά τόν ἅγιο καί θεοφόρο Ἰουστίνο Πόποβιτς, τῆς τελευταίας, κατά τόν μακαριστό π. Ἀθανάσιο Μυτιληναῖο, αἱρέσεως πρίν τό τέλος, ἡ ὁποία θά ἀποτελέσει τόν πρόδρομο τοῦ Ἀντιχρίστου. Αὐτός προωθεῖ τόν λεγόμενο θρησκευτικό συγκρητισμό, δηλαδή τήν ἀνάμειξη τῆς ἀλήθειας μέ τό

ψεῦδος, ὥστε αὐτή νά χαθεῖ στόν κυκεῶνα τῶν πλανῶν, στήν ἐφιαλτική πανθρησκεία, ἡ ὁποία προωθεῖται πυρετωδῶς ἀπό ἀφανῆ διεθνῆ κέντρα. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς παραγγέλλει, μέ τόν πλέον κατηγορηματικό καί δραματικό τρόπο: «Μή γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις! Τίς γάρ μετοχή δικαιοσύνη καί ἀνομία; τίς δέ κοινωνία φωτί πρός σκότος; τίς δέ συμφώνησις Χριστῷ πρός Βελίαλ; ἤ τίς μερίς πιστῶ μετά ἀπίστου;» (Β΄Κορ.6,14-15). Γι' αὐτή τήν σώζουσα ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας μας καί τή μαρτυρία τους γιά τό Χριστό ἔχυσαν τό αἷμα τούς οἱ μυριάδες Μάρτυρες. Γιά τή διαφύλαξη αὐτῆς τῆς ἀμώμητης ἀλήθειας ἔδωσαν οἱ ἅγιοι καί θεοφόροι Πατέρες τιτάνιους ὁμολογιακούς ἀγῶνες. Γι' αὐτή τήν μοναδική πίστη, ἀγωνίστηκαν καί οἱ ἅγιοι Πατέρες κατά τῆς πλάνης τῆς εἰκονομαχίας, γιά νά μήν μεταλλαχτεῖ ἡ Ἐκκλησία μας σέ ἰουδαϊκή, ἤ ἰσλαμική θρησκεία. Γιά τοῦτο ὀφείλουμε καί ἐμεῖς οἱ σημερινοί πιστοί, νά ἀκολουθήσουμε τό παράδειγμά τους, νά ἔχουμε ὀρθή πίστη, νά τήν διατηρήσουμε ἀλώβητη καί νά τήν παραδώσουμε ἀκέραια, ὡς πολύτιμη παρακαταθήκη καί θησαυρό ἀδαπάνητο, στίς ἐπόμενες γενιές! Μόνο ἔτσι θά ἔχουμε τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ στή ζωή μας καί τήν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μας, καθότι, σύμφωνα μέ τήν διαβεβαίωση τοῦ Χριστοῦ μας, «Πᾶς ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοί ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων ὁμολογήσω κἀγῶ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς» (Ματθ.10,32). Καί φυσικά ἡ ὁμολογία αὐτή συνίσταται ἀπό τό σύνολο τῶν ἀληθειῶν Του, οἱ ὁποῖες ἔχουν ἀπόλυτα σώζοντα χαρακτῆρα!

Ἔτη πολλά καί εὔδρομος ἡ ἀρξαμένη Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή!

Μετά πατρικῶν εὐχῶν

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

+ ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ